

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/171/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517220041
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7517220041.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Alexandra Husivargu a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Y. X., B. XX.XX.XXXX, X. P. P. Č.. XX, o zaplatenie 7.383,08 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 26. februára 2019 sp. zn. 13Csp/412/2017

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 26. februára 2019 č.k. 13Csp/412/2017-84 vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania a v zrušenom rozsahu v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 26. februára 2019 č.k. 13Csp/412/2017-84 výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu v sume 7.383,08 €, úrok 255,82 €, úrok z omeškania 3,12 €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 7.383,08 € od 25.7.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 255,82 € od 25.7.2017 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistné v sume 5,74 €, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia istiny úveru vo výške 7.383,08 €, zmluvného úroku 255,82 €, úroku z omeškania 3,12 €, zmluvného úroku 9,9 % ročne zo zaplatennej istiny 7.383,08 € od 25.7.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 7.383,08 € od 25.7.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 255,82 € od 25.7.2017 do zaplatenia a nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 5,74 €.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 18.9.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - Pôžička, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 8.300 € s dohodnutou úrokovou sadzbou fixnou do splatnosti ročne vo výške 9,9 %. Žalovaný sa zaviazal úver zaplatiť v 108 mesačných splátkach po 117,13 € vždy do 20. dňa kalendárneho mesiaca. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná dňom 20.9.2024, RPMN bola určená vo výške 11,14 % pri priemernej RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy 10,07 % a celková čiastka, ktorú má žalovaný zaplatiť, bola určená sumou 12.899,04 €. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovaným žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňom 24.7.2017, pričom pohľadávka žalobcu voči žalovanému k tomuto dňu predstavovala 7.707,76 € a pozostávala z istiny v sume 7.383,08 €, úrokov v sume 255,82 €, úrokov z omeškania v sume 13,12 €, poplatkov v sume 60 €, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatnil a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 5,74 €. Žalovaný uhradil na istinu celkovo sumu do zosplatenia úveru 916,92 €.

4. Právne posudzoval vec podľa ust. § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 až § 54 Obč. zák.

5. Žalobu považoval za dôvodnú, čo do zaplataenia istiny 7.383,08 € (8.300 € - 916,92 €), čo do úroku v sume 255,82 €, úroku z omeškania 3,12 € a nezaplatených poplatkov za poistenie v sume 5,74 € a v tejto časti preto zaviazal žalovaného na zaplataenie pohľadávky žalobcovi.

6. V prevyšujúcej časti, t.j. pokiaľ žalobca žiadal priznať úrok z úveru vo výške 9,90% ročne z istiny 7.383,08 € od 25.7.2017 do zaplataenia, t.j. žiadal priznať zmluvný úrok aj po zosplatení úveru, súd žalobu zamietol s odôvodnením, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Podľa názoru súdu od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania, pretože inak by dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu spotrebiteľa jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj v podobe úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Poukázal na ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. a konštatoval, že z dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zák. č. 106/2014 Z.z. vyplýva, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Obč. zák. Z uvedeného vyplýva, že veriteľ si nebude môcť po jednorázovom zosplatení uplatniť úroky za čas, po ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V tej súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/210/2017 a 3Co/376/2017. Uzavrel preto, že žalobcovi od 25.7.2017 patria len úroky z omeškania a žalobu v časti o zaplataenie zmluvného úroku 9,9% ročne z nezaplataenej istiny 7.383,08 € od 25.7.2017 do zaplataenia zamietol.

7. O priznaní úrokov z omeškania rozhodol podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému.

9. Proti tomuto rozsudku, okrem vyhovujúceho výroku, v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a navrhol rozsudok v napadnutom výroku II. zmeniť tak, že súd vyhovie jeho žalobe v celom rozsahu a prizná mu náhradu trov celého konania. Argumentoval tým, že nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatení, a to s poukazom na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obch. zák. Povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov, čo potvrdzuje aj ust. § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tvrdenie, že po zosplatení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. V ďalšom odkázal na aktuálnu rozhodovaciu prax iných krajských súdov, konkrétne Krajského súdu v Žiline (11Co/12/2017 zo dňa 31.1.2017), Krajského súdu v Banskej Bystrici (43Co/23/2017 zo dňa 29.11.2017 a ďalšie rozsudky tohto senátu), Krajského súdu v Nitre (8Co/193/2017 zo dňa 7.12.2017), Krajského súdu v Košiciach (5Co/297/2017 zo dňa 13.2.2018 a ďalšie rozhodnutia tohto senátu, 3Co/248/2017 zo dňa 9.8.2018 a 3Co/346/2017 zo dňa 28.9.2018), Krajského súdu v Bratislave (8Co/138/2017 z 27.3.2018, 3Co/108/2017 z 29.5.2018), Krajského súdu v Prešove (11Co/36/2018 z 13.9.2018, 9Co/38/2018 z 18.10.2018) a ďalšie rozhodnutia vyššie uvedených krajských súdov. K vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatení dlhu odkázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.8.2014 sp.zn. 33Cdo/2012/2014, v zmysle ktorých zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli. Zdôraznil, že návrh zákona z roku 2013, neskôr prijatý pod číslom 106/2014 Z.z., ktorým sa mal meniť § 53 ods. 9 Obč. zákonníka tak, že sa mala pripojiť táto veta: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“ v tomto znení prijatý nebol. K poukazu súdu prvej inštancie na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 476/2012 uviedol, že ústavný súd sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto odvolania, t.j. k úrokom po zosplatení, ale tak ani nemohol učiniť, čo potvrdzuje aj vyjadrenie samotného ústavného súdu v odôvodnení tohto rozhodnutia. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo/143/98, na ktoré taktiež odkazoval súd prvej inštancie uviedol, že toto sa netýka samotného uplatnenia nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatení úveru. V danej veci najvyšší súd riešil prioritne otázku nároku na úroky z

omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Konštatovanie súdu v znení „...dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania“ je vytrhnuté z kontextu vyššie uvedeného rozhodnutia a nie je možné ho paušálne uplatňovať vo všetkých konaniach, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

10. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

12. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. nebol napadnutý odvolaním, nadobudol preto právoplatnosť a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

13. Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok v napadnutom zamietavom výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania.

14. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ dospel k záveru, že bez ohľadu na zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o úvere patrí veriteľovi zmluvný úrok iba do doby predčasnej splatnosti úveru a v dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal potrebné dôkazy na preukázanie, v akom rozsahu je žalobou uplatnený nárok na zaplatenie zmluvných úrokov vo výške 9,9 % ročne zo sumy 7.383,08 € od doby predčasnej splatnosti až do zaplatenia úveru dôvodný, teda rozhodol vo veci predčasne, na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a došlo tým k naplneniu dôvodu pre zrušenie rozsudku v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

15. V prejednávanom spore zmluva o úvere bola uzavretá dňa 18.9.2015 podľa § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, ktorá je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (dňa 18.9.2015).

16. Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zmluva o úvere zakladá medzi zmluvnými stranami záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov bude vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (tzv. absolútny obchod - § 261 ods. 1 písm. d/). Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom, takže na vznik záväzkového právneho vzťahu z tejto zmluvy postačuje dohoda zmluvných strán o podstatných častiach zmluvy. Za tieto podstatné náležitosti je treba považovať záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy (limitu) týchto peňažných prostriedkov, záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky.

18. Základné ustanovenie každého zmluvného typu má kogentný charakter (§ 263 ods. 2), preto je vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov.

19. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššie prístupnej výške ustanovenej zákonom, alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú

úroky vyššie, než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

20. Záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých finančných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú (§ 503 ods. 1 Obchodného zákonníka).

21. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia alebo mu tieto patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom.

22. V prejednáwanej veci vznikol záväzok žalovaného zo zmluvy o úvere, uzatvorenej podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Táto zmluva s ohľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. OZ, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 OZ).

23. Súdna prax otázku doby, na ktorú sa dojednávajú úroky a úroky z omeškania v minulosti už riešila a zaujala v nej názor, že rozhodovacia prax aj právna literatúra je zajedno v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny.

24. Ani ust. § 658 ods. 1 OZ a iné ustanovenia Občianskeho zákonníka či iného právneho predpisu nestanovujú, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Uvedené ustanovenie zakotvuje iba možnosť sa pri peňažnej pôžičke na týchto úrokoch dohodnúť; o dobe, na ktorú tak možno urobiť, mlčí. Vzhľadom k tejto dikcii, ktorá neobsahuje jednoznačný príkaz či zákaz vo vzťahu k vymedzeniu predmetnej doby, ako i k jeho povahe, z ktorej nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť, je možné vyvodiť záver, že ide o ustanovenie dispozitívnej povahy, ktoré zmluvné strany nijako neobmedzuje v možnosti upraviť si obsah ich úrokového záväzkového právneho vzťahu v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú). Nemožno teda vylúčiť, aby si strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník prípadne ocitne v omeškanií so splnením svojho záväzku tým, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti.

25. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov všeobecne prijímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, ktoré oboje sú príslušenstvom pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie a je treba ich odlišovať. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté (§ 517 ods. 2 Obč. zákonníka). Pritom platí, že môžu existovať vedľa seba.

26. Najvyšší súd Českej republiky sa v rozsudku zo dňa 27.6.2007 sp.zn. 33Odo 657/2005 nestotožnil s právnym záverom odvolacieho súdu, že úroky podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno zásadne dohodnúť len na dobu do dohodnutého dňa splatnosti istiny a že od tohto okamihu už zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú úroky z omeškania. Mal za to, že z hľadiska posúdenia doby, za ktorú boli pri peňažnej pôžičke dohodnuté úroky, bude preto vždy určujúci obsah zmluvy, ako si ho zmluvné strany upravili.

27. S týmto názorom sa stotožňuje aj odvolací súd a k tomu považuje za potrebné dodať, že poskytnutie finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi v rámci úveru má za následok absenciu týchto peňažných prostriedkov u veriteľa, a teda veriteľ nemá možnosť s týmito peňažnými prostriedkami nakladať v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ani tvoriť účel podnikateľskej činnosti, t.j. zisk. Takýto stav nepochybne trvá nielen počas doby, v ktorej má dlžník úver splácať v zmysle dohodnutej doby splátok, ale aj v čase po jeho zosplatnení, teda až do doby skutočného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Nemožno teda v rámci zmluvnej voľnosti účastníkov úverového vzťahu vylúčiť dohodu účastníkov, podľa ktorej má dlžník povinnosť zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po zosplatnení úveru, teda za celú dobu, počas ktorej má dlžník peňažné prostriedky veriteľa v dispozícii. Opačný výklad

by mohol vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t.j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností dlžníkom.

28. S poukazom na tieto dôvody považuje odvolací súd za predčasný, a teda aj nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovi ako veriteľovi z úverového vzťahu bez ďalšieho, teda bez ohľadu na obsah dohodnutých zmluvných podmienok, nepatrí nárok na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru.

29. Keďže súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho záveru, v zmysle ktorého bez ďalšieho po vyhlásení predčasnej splatnosti žalobcovi ako veriteľovi nepatrí zmluvný úrok z úveru, nevykonal dokazovanie na posúdenie dohody ohľadne doby, do ktorej bol dohodnutý zmluvný úrok z úveru, preto v ďalšom konaní bude jeho povinnosťou zamerať dokazovanie na zisťovanie tejto dohody, ktorá je rozhodujúca z hľadiska určenia doby, za ktorú žalobcovi patria zmluvné úroky.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov, t.j. že zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny a žiadne zákonné ustanovenie nezakazuje možnosť dohodnúť si úroky za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná, nie je možné považovať dohodu o povinnosti platiť úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov za rozpornú so zákonom.

31. Zároveň je treba mať na zreteli, že v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zák. spotrebiteľské zmluvy síce nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, to však neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky boli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, keďže úroky z úveru predstavujú cenu za poskytnuté plnenie.

32. Treba dať za pravdu odvolateľovi v tom, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi patrili zmluvné úroky z úveru iba do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, teda do uplatnenia jeho práva podľa ust. § 565 OZ.

33. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na návrh zákona z roku 2013, ktorým mal byť novelizovaný Občiansky zákonník tak, že v § 53 ods. 9 sa na konci mala pripojiť táto veta: „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, pričom táto novela § 53 ods. 9 prijatá nebola (viď zák. 106/2014 Z.z. z 1.4.2014, ktorým sa mení a dopĺňa Obč. zák., čl. I).

34. Je teda vždy vecou zmluvnej dohody účastníkov úverovej zmluvy, ako vymedzia dobu, po ktorú je povinný dlžník platiť úroky z úveru.

35. Spravidla je táto doba dohodnutá do splatnosti úveru, ktorá je vymedzená v zmluve (spravidla) konkrétnym dňom, avšak nie je vylúčené, aby zmluvné strany dohodli platenie úrokov z úveru až do doby skutočného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom.

36. Takáto dohoda však musí byť v zmysle § 9 ods. 9 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy v tejto prejednávanej veci (18.9.2015) písomná, pretože v zmysle § 9 ods. 9 citovaného zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úroky, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

37. Zmluva o spotrebiteľskom úvere pritom v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona musí mať písomnú formu a musí obsahovať náležitosti vymenované v § 9 ods. 2, vrátane úrokovej sadzby úveru, výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov určenia konečnej splatnosti úveru.

38. Rozhodujúce je preto znenie písomnej zmluvy o úvere, pokiaľ ide o dohodnutú dobu, po ktorú veriteľ má nárok na zaplatenie zmluvného úroku a pokiaľ takáto dohoda je obsiahnutá v inej listine (všeobecné obchodné podmienky), musí byť táto listina podpísaná účastníkmi zmluvy, nestačí iba odkaz na ňu v zmluve.

39. Po vrátení veci bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť sporný nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov z úveru za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru, t.j. od 25.7.2017 až do zaplatenia, pričom súd bude vychádzať z dohodnutých zmluvných podmienok v úverovej zmluve, teda bude skúmať, aká bola dohoda účastníkov úverovej zmluvy o dobe, po ktorú veriteľovi patrí úrok z úveru a pokiaľ v úverovej zmluve nebolo výslovne dojednané, že úrok z úveru patrí až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, je potrebné vychádzať zo záveru o dojednaní zmluvných úrokov do splatnosti (konečnej) úveru.

40. V novom rozhodnutí opätovne rozhodne súd o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), pričom v zmysle § 255 CSP pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je rozhodujúci celkový výsledok konania.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).